

0808 – 8. august

Slik som grenen ikke kan bære frukt av seg selv, uten at den blir i vintreet, slik kan heller ikke dere bære frukt uten at dere blir i meg. Joh 15: 4.

Du klager over at «jeg er så kald, så maktesløs i kampen mot fristelsene. Jeg ser farene og bruker alle mine krefter, jeg leser formaningene i Bibelen. Men alt er like fruktesløst. Jeg er like kald og like svak».

Hva er da feilen? Jo, akkurat den samme som da du i din første omvendelse satt fast i samme nød, nemlig vantroen. Den kalde, døde vantroens tåke som omgir din sjel. Du kjenner ikke Frelseren rett, du smaker ikke livets varme ved hans bryst, der du før fikk liv og varme.

Her vil derfor hjelpemiddelet på ny være at du, akkurat som du er, bare kaster deg i forlatelsens favn, – og blir liggende der til du blir varm og sterk igjen.

Det betyr at du vender øynene dine bort fra deg selv, din elendighet og dine synder. Og bare blir opptatt med Guds hjerte og Kristi forsonende blod og forbønn for deg. – Helt til du igjen får den glede og fred som tidligere gav deg kjærlighet og kraft til helliggjørelse.

Å, om det kunne skrives med gullskrift i alle Guds barns hjerter; at frelse og evig liv hviler på ett eneste punkt: At vi blir i ham som har elsket oss. For da skal det nok også bli et råd med synden.

La oss i dette ta lærdom av et frafallent menneskes erfaringer! Det begynte med at han av ren likegyldighet gikk ut i en synd som var forholdsvis liten, – om noen synd kan kalles for liten. Men denne synden knuste likevel troen og freden hans. Han forsøkte å gjenopprette dette gode forholdet mellom seg og Frelseren ved å forbedre seg, som i hans øyne var først å angre det han hadde gjort, og vise oppriktig vilje til forbedring. Og så deretter søke nåde og forlatelse.

Men hva skjer? Jo, fristelsen til samme synd blir bare sterkere. I samme grad også vantroen. Og som følge av den blir også avmakten større. Så faller han på ny. Og nå får han bare dobbelt så stor grunn til motløshet, og til bare høflig å fjerne seg mer og mer fra den rene, hellige Gud.

Slik går da dette stakkars mennesket gjennom vantro skritt for skritt bort fra den eneste mulige Frelseren, helt til han gir opp alt håp. Men så må den urolige samvittigheten hjelpes. Derfor søker han nå en falsk trøst, en unnskyldning for denne overmektige synden. Eller; tankene på hva han en gang hadde, men nå har mistet, forsøker han å drukne i den allmenne vantroen og verdens liv og lyst. Og slik slutter det. Nå er han død.

Hva var den avgjørende dødsårsaken? Jo, at han ikke straks etter å ha syndet, søkte forsoningsnåden, rensingen i Lammets blod. Men i stedet selv forsøkte å rette opp skaden. For merk deg dette: Vel var det ille at han falt i synd, – selvsagt burde han heller ha våket og stridd til blodet mot det onde. Men dette fallet kunne likevel vært lagt, bare han straks hadde søkt til legemidlet: nåden! For «Kristus har fått gaver for menneskene, også for de frafalne»*. At han på dette punktet lot fornuften og djevelen bedra seg, og tok feil av veien til oppreisning, ble selve dødsårsaken.

[* Sal 68: 19 (etter COR's Bibel), som også gjengis av Paulus i Ef 4: 8.]

Her ser vi igjen den smale veien. Skal vi gå på den, er det nødvendig at vi før vi synder, d. v. s. idet vi fristes, eller allerede før det skjer, «ferdes med frykt», og er redd for synden. Men at vi etter å ha syndet, hvis vi har falt, frimodig går fram til nådestolen, lukker ører og øyne mot fornuft og følelser, og bare kaster oss i nådens elv, og renser oss der fra all urenheter.

Faren er at vi er altfor sikre og dristige før vi synder. Men etter vi har syndet er altfor mismodige og forsakte. Guds ord formaner oss til å våke og være edrue. Det betyr bl. a. at straks du merker den minste innbilning hos deg om noen egen styrke, skal du frykte for å falle. På første tegn til at fristeren nærmer seg, skal du frykte, og straks rope om hjelp. Og så langt det er mulig der du er satt av Gud mellom mennesker, skal du holde deg borte fra alle situasjoner, steder og mennesker som du vet vil medføre fristelser.

For å be: «Led oss ikke inn i fristelse», og så samtidig frivillig gå rett i fanget på fristelsen, er å spotte Gud og bevisst bedra seg selv. Men så hører det også med til troen at vi straks vi har falt, ikke forsøker å hjelpe oss selv. Men akkurat som første gang du søkte nåden, straks skynder deg til soningsbadet med flekkene dine, og får rensket klærne dine der. Slik brytes avhengigheten av din fornuft, slik knuses og smeltes ditt hjerte. Og du drives hver dag til Ordet og bønn.

Det som ikke disse midlene utretter, det gjør den trofaste og underlige Gud gjennom korset, hvis du ber ham om det. En oppriktig sjel sukker ofte: «Det betyr ingenting hva jeg må lide, bare Gud fortsetter sitt verk i meg. Å, måtte Gud selv døde mitt kjød. Selv mangler jeg kraften til dette!» Og slike sukk hører vår trofaste Gud med glede. Når du da f. eks. fristes til avguderi, så du begynner å knyttes til noe jordisk, svarer han denne bønningen din med å ta dette. Og dette gjør han kanskje så følbart at du gråter og klager. Eller han gir deg det du har lyst på, men styrer alt så dette gir deg din største sorg.

Kan du ikke holdes i ydmykhet, – kanskje hjertet begynner å tenke stort om deg selv –, slipper han en djevel på deg, lar deg falle i store fristelser, ja, falle i synd så du knuses og skammer deg. For det er bedre at det går slik, enn at du ble liggende i overmøt og store tanker om deg selv. For da ville alt være tapt.

Regelen er derfor alltid den: Så mye ydmykhet et menneske får, så mye helliggjørelse og nådegaver får det også. Begynner du å bli ulydig mot Ordet, og det ikke lenger betyr like mye for deg, så lar Gud deg falle i den helvetes ild at du tviler på dets guddommelige opprinnelse osv. Bare du er oppriktig i din vilje til å bli helliget, så skal nok din Gud også i sin nåde virke det, – om enn kanskje på en ganske annen måte enn du trodde.